

Arrest

nr. 32 130 van 28 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 2 oktober 2004 België te zijn binnengekomen, diende op 4 oktober 2004 een asielerzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 30 november 2004 de beslissing dat het ingediende asielerzoek ontvankelijk was en maakte verzoekers asielerdossier over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 18 juli 2005 nam de Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.4. Bij arrest nummer 735 van 12 juli 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker diende op 19 november 2008 een tweede asielverzoek in. De Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekers asioldossier op 17 februari 2009 over aan de Commissaris-generaal.

1.6. Op 13 maart 2009 nam de adjunct-Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Verzoeker diende op 5 juni 2009, in België, een derde asielverzoek in.

1.8. Op 17 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt;

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 04.10.2004 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hij op 27.07.2005 niet erkend werd als vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 09.08.2005 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie (VBC); op 13.07.2007 de beslissing van het CGVS echter door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd; betrokkene op 19.11.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hem op 19.03.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het CGVS; betrokkene op 05.06.2009 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene in zijn huidige asielaanvraag verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielrelaas; de vluchtmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties beoordeeld werden; daarbij gesteld werd dat de problemen van betrokkene louter gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg geen verband houden met de criteria, zoals beschreven in de Conventie van Genève; ook gedurende een tweede asielaanvraag grondig ingegaan werd op de asielmotieven van betrokkene; er daarbij echter het minste geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangehaalde nieuwe elementen; de huidige verklaringen van betrokkene alsook het aanbrengen van verscheidene documenten (namelijk een medisch attest van de persoon die vermoord is en waarvan betrokkene beschuldigd zou worden, een overlijdensakte van (A. M. K.), een attest van de politie, een document van de rechtbank van Suleimani, een overlijdensakte van de zus van betrokkene en de enveloppes waarin dit alles verstuurd werd) deze vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen; dergelijke documenten immers enkel een bewijswaarde hebben indien ze steunen op een geloofwaardig asielrelaas; dit in het geval van betrokkene betwist wordt; betrokkene tevens een krant (11.03.2008) naar voren brengt teneinde de huidige problemen in Irak te duiden; dit artikel de persoonlijke problematiek van betrokkene niet aantoot; dit artikel overigens de door de Belgische Asielinstanties eerder genomen conclusies niet kan weerleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 21, 48/3, 48/4, 51/8, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A), 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de artikelen 10, 11 en 149 van de Belgische Grondwet, van "*het principe van een goede administratie met hoor recht en confrontatieplicht*", van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens voert hij aan dat manifeste beoordelingsfouten werden gemaakt.

Verzoeker wijst erop dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in Irak beneden alle peil is en dat hij voldoet aan de vereisten om te kunnen besluiten dat er wat hem betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij stelt verder dat verweerder zijn derde asielaanvraag niet heeft onderzocht en slechts verwees naar zijn eerdere asielaanvragen, die als niet geloofwaardig bestempeld werden. Hij voert daarnaast aan dat hij tot staving van zijn derde asielaanvraag verschillende nieuwe documenten had aangebracht, waarvan de echtheid niet wordt betwist, en dat zijn asielrelaas niet werd bekeken in het licht van deze nieuwe documenten.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat voorziet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren, indien hij, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, een asielaanvraag niet in aanmerking neemt. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing

opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet ingezien worden hoe deze bepaling zou kunnen geschonden zijn.

In de mate dat verzoeker kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat manifeste beoordelingsfouten werden gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de problemen die verzoeker beweert te hebben het voorwerp uitmaakten van een doorgedreven onderzoek tijdens de behandeling van zijn twee vorige asielaanvragen en dat werd vastgesteld dat aan verzoeker geen beschermingsstatuut kon worden toegekend. In het kader van zijn derde asielverzoek herhaalde verzoeker zijn relaas en poogde zijn verklaringen die reeds het voorwerp uitmaakten van een dubbel onderzoek alsnog te onderbouwen door het neerleggen van overtuigingsstukken. De Raad kan slechts vaststellen dat al de door verzoeker aangebrachte documenten betrekking hebben op feiten die dateren van voor 19 maart 2009, datum waarop verzoeker zijn tweede asielaanvraag werd afgewezen door de adjunct-Commissaris-generaal. Het bestuur kon derhalve, zonder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te miskennen, oordelen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. Het gegeven dat verzoeker de in het kader van zijn derde asielverzoek aangebrachte stukken pas zou ontvangen hebben nadat de vorige asielprocedure was afgesloten, wat verzoeker poogt te bewijzen door het voorleggen van briefomslagen, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet *“nieuw”* zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt ook dat stukken of verklaringen die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209). De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook geenszins toe te besluiten dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in het kader van het derde asielverzoek voorgelegde stukken verkeerd beoordeeld heeft door te stellen dat deze documenten niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond. Evenmin blijkt dat er sprake is van manifeste beoordelingsfouten.

Daar verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak incorrect zou zijn toegepast, kan niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en het artikel 1, (A), 2, van de Vluchtelingenconventie zouden miskend zijn. Een toetsing van de aangebrachte gegevens aan deze bepalingen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens aangebracht werden, quod non. Verder dient erop gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572) waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat de schending van de artikelen 21 en 52 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van de artikelen 10, 11 en 149 van de Belgische Grondwet en van "*het principe van een goede administratie met hoor recht en confrontatieplicht*" betreft, dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte wettelijke bepalingen en beginselen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen en beginselen volgens verzoeker door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangebracht. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK